

NADLEŽNOST
SREDIŠNJE SLUŽBE

Klasifikacijska oznaka:

Urudžbeni broj:

REPUBLIKA HRVATSKA
Županijski sud u Puli – Pola
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Črep Argentina

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE
PODRUČNA SLUŽBA U VARAŽDINU
Varaždin, Kolodvorska 20C

Primljeno: 07. U1. 2025

Klasifikacijska oznaka: *64-1000000* Ustrojstvena jedinica

Urudžbeni broj: Prilozi Vrijednost

Poslovni broj: GŽ-1538/2024-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Puli-Pola, u vijeću sastavljenom od sudaca Igora Rakića kao predsjednika vijeća, Marije Sošić kao suca izjavitelja i člana vijeća te Helene Poropat kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, A. Mihanovića 3, Zagreb, Područna služba u Varaždinu, Kolodvorska 20c, zastupanog po punomoćnici po zaposlenju Nataši Ivek Kalamari, protiv tuženika Croatia osiguranje d.d., OIB: 26187994862, Vatroslava Jagića 33, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Mati Kačanu, odvjetniku iz Zagreba, radi naknade štete, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj: Pn-77/2023-8 od 23. travnja 2024., u sjednici održanoj 9. prosinca 2024.,

presudio je

I. Djelomično se prihvaća a u preostalom dijelu odbija kao neosnovana tužiteljeva žalba pa se presuda Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj: Pn-77/2023-8 od 23. travnja 2024. u točki I. izreke:

-preinačuje u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 8.968,18 kuna/1.190,28 eura tako da se tuženiku nalaže isplatiti tužitelju iznos od 1.190,28 eura/8.968,18 kuna sa zateznim kamatama od 14. listopada 2019. po stopi koja se do 31. listopada 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja obavljene prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine sve u roku od 15 dana.

- potvrđuje u preostalom dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 6.108,39 kuna/810,72 eura.

II. Preinačuje se i odluka o troškovima postupka sadržana u točki II. izreke prvostupanjske presude i odlučuje tako da se odbija tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka (u iznosu od 2.625,00 eura).

III. Odbija se i tuženikov zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvoga stupnja odbijen je tužiteljev tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 15.076,57 kuna/2.001,00 eura sa zateznim kamatama na iznos od 1.491,43 kune od 14. ožujka 2016., na iznos od 1.503,05 kuna od 22. travnja 2017. i na iznos od 10.550,80 kuna od dana donošenja presude pa sve do isplate, a o troškovima postupka odlučeno je tako da je tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje naloženo tuženiku Croatia osiguranju d.d. Zagreb naknaditi parnične troškove u iznosu od 2.625,00 eura u roku od 15 dana.

2. Pravovremenom i dopuštenom žalbom tu presudu pobija tužitelj zbog svih zakonom propisanih žalbenih razloga smatrajući kako je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo odnosno odredbi Zakona o obveznim osiguranjima u prometu već da na naknadu stvarne štete ima pravo po članku 161. Zakona o mirovinskom osiguranju iz 2013. ("Narodne novine" broj: 151/2005., 36/2009., 75/2009., 76/2013. i 152/2014- dalje: ZOOP) jer u protivnom, ako se primjenjuju odredbe članka 27. stavka 3. ZOOP koji je neprovediv, na teret tuženikova osiguranika bi se prebacio preteški teret jer bi on morao naknaditi tužitelju tu nastalu štetu a to je protivno najvažnijim načelima prava osiguranja. Tumačenja odredbe članka 27. stavka 3. ZOOP protivno stavicima 1. i 2. i članka 22. ZOOP te članka 161. u vezi s člankom 164. ZOMO iz 2013. na način da se otklanja odgovornost osiguravajućeg društva za naknadu štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, smatra ne samo protivnim najvažnijim načelima obveznog osiguranja u prometu već i protivnim prvoj, drugoj i trećoj Direktivi Europske unije, budući da je ovakvim tumačenjem ZOOP obveza osiguravajućeg društva na naknadu štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje osigurana samo na teorijskoj razini, ali ne i u praksi jer se njima obveza osiguratelja isključuje u potpunosti tako da će Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje morati tu štetu zahtijevati izravno od korisnika ili vlasnika automobila.

2.1. Ističe kako se u ovom slučaju radi o regresnom zahtjevu tužitelja kad se osim odredaba ZOMO na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima koji svojim odredbama predviđa načelo potpune naknade štete. Poziva se na presudu Županijskog suda u Osijeku poslovni broj: GŽ-2075/2022 od 29. lipnja 2023. kojim je potvrđena odluka Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj: Pn-101/2021 od 15. srpnja 2022. a prema kojoj su za izračun visine stvarne štete mjerodavne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju, koja odluka potvrđuje da se odredba članka 27. ZOOP može protumačiti sukladno stavicima 1. i 2. toga članka i članka 22. ZOOP te članka 161. i 164. ZOMO iz 2013. kao i sa usvojenom pravnom stečevinom Europske unije.

2.2. Predlaže preinačenje prvostupanjske presude prihvatanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti.

3. Tuženik je podnio odgovor na tužiteljevu žalbu osporavajući sve navode i ističući kako on nije štetnik iz konkretnog štetnog događaja te da može odgovarati samo u okviru obveza koje je preuzeo sklapanjem konkretnog ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti tj. police osiguranja broj: 010905685130 posebno ističući načelo ograničenosti svote osiguranja koja je u vrijeme nastanka štetnog događaja 1992. godine iznosila 1.000.000,00 hrvatskih dinara (10.000,00 kuna). Predlaže da drugostupanjski sud odbije tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu te postavlja zahtjev za naknadu troškova žalbe u iznosu od 250,00 eura.

4. Žalba je djelomično osnovana.

5. Predmet je spora u ovoj parnici zahtjev tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (dalje u tekstu: HZMO) protiv tuženika Croatia osiguranja d.d. za isplatu iznosa od 15.076,57 kuna/2.001,00 eura sa zateznim kamatama a na ime preostale naknade štete koju tužitelj trpi zbog isplate invalidske mirovine svom osiguraniku Draganu Črepu u razdoblju od 2015. do 2018. godine, koji je stradao u prometnoj nezgodi 9. ožujka 1992. krivnjom osiguranika tuženika, a s obzirom na odgovornost osiguranika tuženika za nastanak štete utvrđenu u omjeru od 60%.

5.1. Tužitelj naime u tužbi tvrdi da mu je od ukupne štete za 2015., 2016. i 2017. godinu koju je zatražio u punom iznosu od 30.171,82 kune tuženik podmirio iznos od 25.646,05 kuna pa je ostalo neplaćen iznos od ukupno 4.525,77 kuna (1.491,43 kune za 2015. godinu, 1.491,43 kune za 2016. godinu i 1.503,05 kuna za 2017. godinu) a zahtijeva i naknadu štete za isplaćenu mirovinu u iznosu od 10.550,80 kuna za 2018. godinu.

6. Prvostupanjskom je presudom odbijen tužbeni zahtjev u cijelosti s obzirom na odredbu članka 27. stavaka 1., 2. i 3. ZOOP i nesporne činjenice kako ne postoji pozitivna razlika između razmjernog iznosa mirovine koju tužitelj isplaćuje korisniku i iznosa mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, jer je sam punomoćnik tužitelja odgovorio kako takva razlika ne postoji, ali je iznio stav kako je potrebno primijeniti kao mjerodavno pravo Zakon o mirovinskom osiguranju, a ne Zakon o obveznim osiguranjima u prometu.

7. Ispitavši prvostupanjsku presudu u granicama razloga određenih u tužiteljevoj žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., dalje: ZPP) i na pravilnu primjenu materijalnog prava (prema članku 365. stavku 2. ZPP), ovaj je drugostupanjski sud ocijenio da je prvostupanjska presuda u jednom dijelu rezultat pogrešne primjene materijalnog prava na činjenice koje proizlaze iz stanja spisa a koje prvostupanjski sud nije uzeo u obzir pa su ostvarene pretpostavke za djelomično preinačenje prvostupanjske presude na temelju članka 373.a ZPP, dok je u preostalom tužiteljeva žalba neosnovana.

8. Nije utvrđeno postojanje bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje se pazi po službenoj dužnosti prema članku 365. stavku 2. ZPP.

9. Djelomično je međutim ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava na odlučne činjenice koje proizlaze iz stanja spisa.

10. U ovoj parnici nije sporno da tužitelj HZMO isplaćuje invalidsku mirovinu svom osiguraniku Draganu Črepu koji je još 9. ožujka 1992. stradao u prometnoj nezgodi za koju je u omjeru od 60% odgovoran tuženikov osiguranik a u kojoj je Dragan Črep pretrpio teške tjelesne povrede.

11. Nije sporno ni da je tuženik isplaćivao tužitelju naknadu stvarne štete koju trpi isplatama invalidske mirovine pa je tako i 2015. te 2016. i 2017. godine isplatio razmjerni dio isplaćene mirovine u ukupnom iznosu od 25.646,05 kuna za te godine, od 30.171,82 kune koliko je iznosila isplaćena mirovina u punom iznosu a tužitelj smatra kako ima pravo na puni iznos u skladu s odredbom članka 161. ZOMO koji je stupio na snagu 1. siječnja 2014.

12. Što se tiče zahtjeva koji se odnosi na isplaćenu mirovinu u 2018. godini u iznosu od 10.550,80 kuna – nije sporno da tuženik nije isplatio tužitelju ni razmjerni dio kako je to učinio za prethodne godine, o čemu se očitovao u odgovoru na tužbu (listovi 24 do 26 spisa) navodeći kako mu tužitelj nije ni dostavio odštetni zahtjev ni dokumentaciju za izračun razmjernog dijela pa tuženik zato nije platio ni razmjerni dio budući da tužitelj ima pravo samo na naknadu štete u razmjernom dijelu isplaćenog iznosa mirovine, dakle ne i u punom iznosu isplaćene mirovine.

13. Tuženik stoga nije ni tvrdio da tužitelj nema nikakvu stvarnu štetu i da mu ne bi trebao naknaditi štetu u razmjernom dijelu kao što je to činio i ranije, već je tužitelju osporavao pravo na razliku do pune isplaćene mirovine, ne pozivajući se uopće na ZOOP ni tijekom prvostupanjskog postupka ni u odgovoru na žalbu.

14. U podnescima se tuženik pozivao na vrijeme nastanka štetnog događaja (19. ožujka 1992.) i u vezi s tim na primjenu propisa koji su tada bili na snazi a koji su propisivali pravo tužitelja na razmjerni iznos isplaćene mirovine (podnesak od 26. kolovoza 202. na listovima 34 do 37 spisa).

15. Tuženik je potom predlagao i izvođenje dokaza financijskim vještačenjem radi utvrđivanja da je isplatama tužitelju po osnovi razmjernog dijela invalidske mirovine Dragana Črepa u razdoblju od studenog 1998. do zaključno kraja 2017. iscrpljena svota osiguranja odnosno da je ta svota (10.000,00 kuna) iscrpljena već samo isplatom u iznosu od 25.646,48 kuna za 2015., 2016. i 2017. godinu, ali je potom odustao od predloženog dokaza financijskim vještačenjem smatrajući da je i bez toga jasno vidljivo da je osigurana svota prekoračena.

16. Iz cjelokupnog je postupka stoga jasno vidljivo kako tuženik nikada nije ni tvrdio da tužitelj nema pravo na razmjerni dio isplaćene invalidske mirovine ili da iz bilo kojega razloga ne postoji stvarna šteta koju tužitelj trpi isplatama invalidske mirovine svom osiguraniku koji je u invalidskoj mirovini zbog teških tjelesnih ozljeda zadobivenih u prometnoj nezgodi za koju je u dijelu od 60% odgovoran tuženik osiguranik, već je smatrao da je dugotrajnim isplatama naknade štete u visini razmjernog dijela isplaćene invalidske mirovine iscrpljen limit osiguranja.

17. Osnovanost prigovora iscrpljena limita osiguranja međutim nije dokazao, odustavši od predloženog dokaza financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem, a izračun svakako nije ni približno tako jednostavan kako je to tuženik naveo.

18. Prvostupanjski je sud međutim odbio tužbeni zahtjev samo iz razloga što je smatrao da tužitelj zapravo nema pravo ni na koji iznos naknade jer je i sam tužitelj učinio nespornim kako ne postoji pozitivna razlika između invalidske mirovine koju isplaćuje svom osiguraniku Draganu Črepu i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, što znači da ne postoji ni stvarna šteta u smislu članka 27. stavaka 2. i 3. ZOOP.

19. Time je ujedno prvostupanjski sud tu odredbu protumačio tako da zapravo nikada nije moguća bilo koja pozitivna razlika pa time ni postojanje stvarne štete za tužitelja s obzirom na to da je invalidska mirovina u slučaju povrede na radu uvijek veća jer se najniža takva invalidska mirovina određuje prema stažu osiguranja od 40 godina (članak 90. stavak 3. ZMO).

20. Tuženik međutim u ovom slučaju nikada nije ni osporavao tužiteljevo pravo na razmjerni dio isplaćene mirovine odnosno da u svakom slučaju postoji stvarna šteta, ali je isto tako osnovano smatrao da se ta stvarna šteta ne određuje u punom iznosu isplaćene mirovine.

21. Tužitelj stoga nije u pravu smatrajući da ima pravo od tuženika potraživati naknadu stvarne štete u punom iznosu isplaćene invalidske mirovine prema članku 161. stavku 2. ZMO kojim je propisano da naknada stvarne štete obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, ali je i prvostupanjski sud pogriješio kada je na temelju tuženikova držanja u ovoj parnici i stanja spisa odbio tužbeni zahtjev u cijelosti smatrajući da tužitelj praktički ne trpi nikakvu stvarnu štetu.

22. Tuženik je kao što je već navedeno a nesporno je, tako tužitelju isplatio razmjerni iznos mirovine i za 2015., 2016. i 2017. godinu te bi to svakako učinio i za 2018. godinu da mu je tužitelj podnio zahtjev a ni u ovoj se parnici nije tome protivio zato što ne postoji stvarna šteta tužitelju, već zato što je smatrao da je iscrpljena svota osiguranja a to, kako je već ranije navedeno, nije dokazao iako je na njemu teret dokazivanja.

23. Nesporno je stoga da je tuženik od traženog iznosa za 2015., 2016. i 2017. godinu (ukupno 30.171,82 kune) dragovoljno isplatio tužitelju iznos od 25.646,05 kuna koliko je smatrao da je dužan isplatiti kao razmjerni dio koji predstavlja stvarnu štetu, a to znači da taj razmjerni dio iznosi 85% od ukupno isplaćene mirovine (85% od 30.171,82 jednako 25.646,05) slijedom čega nema razloga ne primijeniti isti razmjer i za naknadu invalidske mirovine isplaćene u 2018. godini u ukupnom iznosu od 10.550,80 kuna (nakon primjene postotka odgovornosti osiguranika tuženika -60%), što znači da je tuženik dužan naknaditi tužitelju stvarnu štetu u razmjernom (85%) iznosu odnosno u iznosu od 8.968,18 kuna/1.190,28 eura.

25. Iz navedenih je razloga valjalo djelomično prihvatiti tužiteljevu žalbu pa preinačiti prvostupanjsku presudu te naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.190,28

eur/8.968,18 kuna sa zateznim kamatama od podnošenja tužbe 14. listopada 2019. do isplate.

26. Tuženik je na ovaj način u manjoj mjeri (40,52%) uspio u sporu pa on nije stranka koja prema članku 154. stavku 2. ZPP ima pravo na naknadu troškova postupka, zbog čega je valjalo preinačiti i odluku o troškovima postupka sadržanu u točki II. izreke prvostupanjske presude pa odbiti u cijelosti tuženikov zahtjev kao i zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu (ti se troškovi i inače ne dosuđuju jer se ne radi o troškovima potrebnima za vođenje parnice prema članku 155. stavku 1. ZPP).

27. Iz svih je navedenih razloga, a na temelju članaka 373.a i 166. stavka 2. ZPP, odlučeno kao u izreci.

U Puli 9. prosinca 2024.

Predsjednik vijeća

Igor Rakić

Dokument je elektronički potpisan:
Igor Rakić

Vrijeme potpisivanja:
20-12-2024
09:45:37

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD U PULI - POLA
2.5.4.97=#0C1156415448522D3639323831373535323833
OU=Signature
S=Rakić
G=Igor
CN=Igor Rakić